

VLC. PETAR DOBRA O KLOKOTICKOJ CRKVI

luni, 24 iunie 2019

Ja sam ovdje na župi od 1990. godine. Mojoj župi spadaju tri sela: Klokoti, Ravnik i Duknja a te oko 1500 vjernika ukupno.

Klokoti je bila filijala Karaševa sve do 1789. godine i odmah nakon toga su Klokoti ani izgradili malu drvenu crkvicu, župni stan i blagoslovili su novo groblje. 1843. godine započeli su izgradnju ove ogromne crkve, a radovi su trajali svega tri godine. Kada se završila ova divna crkva 1846. godine, uz pomoć biskupije, ondašnje državne vlasti i naroda, bila je posvećena od anadskog biskupa Josipa Lonovića.

Biskup je želio posvetiti crkvu u svibnju, jer su naši stari odabrali kao zaštitnika crkve i sela svete apostole Filipa i Jakova. Zbog vremenskih neprilika toga doba ne uspije sti i na blagdan spomenutih apostola, već stiže u jesen, 12. rujna, na blagdan imena Marije Djevice. Toga dana posvećuje crkvu. Od tada mi imamo dva kirvaja. Jedan je 3. svibnja kada slavimo sv. apostole Filipa i Jakova, zaštitnike naše crkve, sela i sve naše, to je naša, e, selo, a drugi je na dan Marijin, kada je dan posvete crkve. Ja uvijek spominjem da je to bio divan znak, zato naš, to mi, Karaševci, hrvatski narod, posebno naš, tuđemo svetu Mariju, našu, u nebesku majku. To je jedan od dokaza da nas ona podržava, da je bila uz nas kroz cijelu našu povijest.

Naši stari, kada su bježali ispred neprijatelja, ispred Turaka, uzeli su sa sobom vjeru, govor i običaje i kada su stigli u ova mjesta počeli su graditi kuće, crkve, groblja i škole te su predali nama to njihovo blago: jezik, kulturu i vjeru. U crkvi se oduvijek govorilo hrvatski i zbog toga smo mi uz crkvu i dan danas, a naši mladi dolaze redovito u crkvu na svete mise. To je dokaz da se još drži i poštuje starinja, a mi se molimo da nas Bog i dalje sačuva ovdje kao narod. Nažalost, mnogo sposobni mladi odlaze danas zbog nestašice radnih mjesta. Odlaze nam cijele mlade obitelji, škole nam se zatvaraju jer nema više djece. Ako se i dalje nastavi ovaj ritam iseljavanja sti i emigrirati sudbinu Nijemaca u Banatu, iza kojih su ostala prazna sela i crkve...iza kojih je ostala samo povijest.

Ja sam rodom iz Karaševa i volim napredovati u svemu što radim. Kada sam došao ovdje, zajedno s vjernicima sam započeo obnovu crkve i župe. Po mogućnosti svaki je vjernik po mogućnosti dobio nešto, a dobili smo pomoć i od biskupije kroz svo ovo vrijeme. Stigli smo skoro sve obnoviti u Klokoti i u Vodniku. Međutim, uvijek su se naša i skeptici na pitanja vezana za ove inicijative, kao: zašto nam treba ovo ili ono? Pa, treba onima koji to žele i koristiti! Automatizirali smo zvone u Klokoti i u crkvi. Prije nam je za taj posao trebalo po pet naših, est ovdje, po tri puta dnevno. Bilo je teško, ko! Sada, kada je napravljeno, svima je dobro i drago. Poslije smo željeli staviti grijanje u crkvenim klupama. Zašto, to moramo i na trošak, it? – pitali su se. Sada, kada je to dovršeno, svima je ugodno u crkvi kada je vani hladno. Sada gradimo na groblju kapelu za mrtve. Zašto, to gradimo tamo, a ne kod crkve? – odjekuju nova pitanja. Zato naš, to je tamo odlučila biskupija. A tako se i gradi u Europi. Bit će, vjerujte mi, korisnije za generacije koje dolaze iza nas!

Potrebno je da oni koji dolaze za nama na u nešto korisno njima, jer nas ima sve manje i sve teže će biti na i sredstava da se sve ovo održi. I svjetovne stvari su važne. Izgradili smo Župni stadion. Naši mladi igraju u četvrtoj ligi. Ovdje igraju i doma i mladi iz drugih naših sela. Svi se družimo, veselimo i lijepo provodimo vrijeme uz sport. Imamo i aktivan glazbeni sektor, gdje smo uveli mladima sviranje tamburica. I mi, sve enici, doprinijeli smo malo u svemu tome. Neka nas sve Bog blagoslovi jer imamo sposobnu djecu, djecu voljnu u enja i napredovanja u znanje!

Zato se molim da se na i ovdje neka nova radna mjesta za mlade koje će ih zadržati na ognjištu, da opstanemo

na ovim prostorima!

Daniel Lucacela